

The cover features a stylized illustration of two faces in profile, facing each other. The face on the left is rendered in shades of orange and red, with a beard and a mustache. The face on the right is white with brown ink-like shading for the eyes, nose, and mouth. The background is a gradient from white at the top to orange at the bottom.

W O L K E R S

J A N

TURKIŠKI
SALDUMYNAI

Alma littera

ŽYDRI KAILINIAI

Kaip aš ją sutikau. Tiesą sakant, du kartus. Tą raudoną velnienę. Bet taip ją praminiau daug vėliau, kai mane jau buvo palikusi dėl to skystakiaušio. Atėjusi pasiimti savo daiktų – siuvimo mašinos, siurblio ir dar kelių apgailėtinų rakandų – staiga kaip furija parodė, kad gali išversti veizolus visai kaip motina. Akis išsprogino todėl, kad, jos meilužiui budint prie durų ir bijant, kad jai galiu ką padaryti, stovinčią prieš veidrodį dar bandžiau pamylėti. Sijonuką ji timptelėjo žemyn ir sutrepsėjo kojomis kaip išsižeidusi mokytoja. Tada abu liūdnai susijuokėm. Aš juokiausi, nes tai, kas mums buvo taip įprasta, staiga pasidarė neįmanoma. Kodėl juokėsi ji, nežinau. Dar norėjo pakviesti vidun savo meilužį ir pristatyti jį man. Į pasiūlymą atšoviau, kad tam suskiui nors koją į namus įkėlus strypu ištaškysiu smegenis. Ji gerai žinojo, kad taip ir būčiau padaręs. Pirmą kartą ją pamačiau stabdydamas pakeleivingas mašinas. Kažkur netoli Rurmondo. Buvo drėgna, šalo, tad priekinis jos mašinos stiklas buvo beveik nepermatomai apšalęs. Kitaip nė nebūčiau kėlęs į viršų nykščio. Tokia graži pana tokiuose dideliuose amerikietiškuose ratuose. Studijavau skulptūrą Amsterdame. Valstybi-

nėje akademijoje. Mus, aukštesniųjų kursų studentus, tą žiemą Valkenburgo savivaldybė pakvietė Šventojo Petro kalno grotose kalti reljefų. Meras ir tarybos nariai tikėjosi, kad didesnės nei natūralaus dydžio religinės scenos prisidės prie turizmo plėtos. Man kliuvo Lozorius prikėlimas. Bet noras dirbti išgaravo, nes sumoviau Kristaus galvą. Joje slypėjo suakmenėjęs jūrų ežiukas ir, norėdamas jį dailiai iškrapštyti, pašaliniau per daug mergelio. Po poros dienų iš Dievo sūnaus galvos išlaisvinta fosilija viešbučio koridoriuje subyrėjo į miltelius kaip rudojo cukraus gabalas. Tą patį vakarą susipykau su viešbučio valdytoju, nes turėjau pretenzijų dėl maisto ir išterliojau lubas. Mus šėrė išties šlykščiu ėdalu. Medžioklės viešbutis. Didžiuliai mėsos gabalai rudoje tyrėje. Tarsi kas būtų pritriedęs. Menininkai kerštingi ir lengvatingai. Visi kaip tik krovėsi pilnas lėkštes, o aš staiga atstūmiau savo dubenį ir trenkiau kumščiu į stalą. „Čia gi banginio mėsa!“ – sušukau. Bendramoksliai staiga ėmė kramtyti nesavais dantimis, tarsi mėsoje būtų atradę ašakų. Patiekalą ėmė aptarinėti, ragauti, uostyti. Kažkas pašaukė padavėją. Jis negalėjo paneigti mano teiginio, bet nurodė, kad medžioklės viešbučio pavadinimą toks patiekalas atitinka. Banginiai prieš daugelį metų pagauti Vilemo Barendso laivu ir sukišti į skardines. Bet negali maitinti žmonių kuo pakliuvo, tad skardinės už nedidelę kainą atsidūrė viešbučiuose, kur, manyt, manyta, kad išalkę turistai kaip patrakę puls doroti didžiausių pasaulio kūnų. Niekas nedrįso nė kąsnio praryti, kai kurie svečiai patraukė į tualetą išsiskalauti burnų ar išsi-venti. Stalus nurinko, mums neatnešė jokio kito patiekalo. Tik raudonus mažyčius pudingus, kurie buvo tokie kieti, kad mums juos iš nepasitenkinimo tėškus į lubas ant kalkė-

mis nubaltinto paviršiaus neliko nė menkiausios žymelės. Rytojaus dieną buvau pakviestas pas viešbučio valdytoją – vyrą baltu, išplerusiu veidu su smakru, pradingusiu kaklo raukšlėse, kurios, man atrodė, slėpė ir kiškio lūpą. Savo keista tartimi, dėl kurios vokiečiai 1940 metų gegužę pastebėjo patekę į priešų teritoriją tik pasiekę Brabantą, jis pasakė, kad aš piktybiškai sugadinau savo draugams studentams apetitą. Kad dėl mano veiklos nuostabus patiekalas, kurį gerbiami vokiečių ir belgų turistai vasarą taip vertino, jų valgiaraščio pasididžiavimas *Ragoût de Viande et de Légumes*¹, nukeliavo tiesiai į išmatų duobę. Kad jis pateiks savivaldybės tarybai skundą ir mane parsius į Amsterdamą. Atšoviau, kad tai nereikalingas vargas, nes po kelių dienų, po Užgavėnių, savo noru iškeliausiu. Taigi per karnavalą dar pasilikau. Mačiau, kaip visi to miestelio gyventojai, ištusus metus nedrįsę pažvelgti į priešingą lytį, visai nesivaldė. Netikėtai užėjęs į savo viešbučio kambarį žvelgei tiesiai į nepažįstamos moters kūšį, kol pusgirtis šalia lovos svyrinėjantis vyrukas savo galą pro plyšį klyne skubomis rangė lauk. Poroms chaotiškai pasklidus koridoriuose ir laiptų aikštelėse, į sėklą perdirbtas alus buvo atiduodamas damoms, jas apsižergus jojant vienoje vietoje ir garsiai dainuojant kratinius, kurie man į atmintį įsirėžė kaip „Ta mergiotė, ta merga, reik įkišti nors tu ką, aš jai šypt, ji man vypt, tralialia, tralialia...“ Kai Pelenu trečią dieną miestelio vyriškos lyties gyventojai su priskretusiais nuo sudžiūvusių tarpkojo išskyrų klynais, bet ir su atgailauti nulenktomis galvomis grįžo į įprastas kasdienio gyvenimo vėžes, jau buvau iškeliavęs. Su savo daiktais į kareivišką ku-

¹ Mėsos ir daržovių troškiny (pranc.).

prinę dar sugrūdau trumpus labai gražaus mėlyno atspalvio kailinukus, kuriuos radau tįsančius koridoriuje kaip skudurą, lipni dėmė juose buvo įrodymas, kad sėkla pataikė į prabangios paukštytės kailį. Taip atsiradau šalikelėje netoli Rurmondo. Jau sakiau, kad spigino, tad mano kvapas ore baltavo kaip komiksų personažų kalbos laukelis. Batai prišalo prie žemės, o kelnės pasidengė ledo plutele, kuri traškėjo man vos sujudėjus. Kai kuprinę pagaliau įgrūdau į bagažinę, visus nepatogumus iškart pamiršau, susmukęs šalia jos minkštoje sėdynėje tos milžiniškos mašinos, kurios langai bematant apsitraukė nuo mano tirpstančių kelnių, nemaloniai limpančių prie šlaunų. Kartkartėmis norėdama išvengti ant kelio gulinčių didelių medžių šakų, kurios neatlaikiusios milžiniškos sniego naštos sulūžo kaip plonyčiai degtukai, ji turėdavo staigiai stabdyti. Tada matydavau elegantiškai judančias jos kojas, tarytum ji grotų elektroniniais vargonėliais. Automobilis riedėjo nuobodžiu kraštovaizdžiu. Tamsios valstiečių trobos tarp netvarkingai suaugusių gluosnių ir ochros geltonumo nendrių. Tiesą sakant, klaikiai nuobodu, kai sėdi šalia tokios gražios panos, o iš blizgančio grotuvo Klifas Ričardas dainuoja „Living Doll“. *Got the one and only walking talking living doll.*¹ Ypač jeigu kaip tas valstietis toluomoje su dviračiu ir vėjo ant galvos užpūstu kaklaraiščiu trauki lyguma. Kai blyški saulė nušvisdavo pro debesis, medžiai suspindėdavo tarsi aplieti lydytu stiklu. O kartais atrodydavo, kad neriam tiesiai į juos. Kai pasitaikydavo staigūs posūkiai. Vis stengiausi įžiūrėti jos veidą. Jos pūstus strazdanotus žandus. Nuostabius raudonus plaukus, apie kuriuos

¹ Turėjau vienintelę vaikščiojančią, kalbančią, gyvą lėlę (*angl.*).

pasiteiravau, ar jie tikri, o jai atsakius teigiamai, mestelėjau vieną iš savo nesąmonių, kad tai venecijietiškas geltonis. Juokdamasis pasisukau į ją, kartu su Klifu Ričardu dainuodamas: *Look at her hair, it's real.*¹ Tuo pačiu metu dar pagalvojau, ar jos pažastų ir tarpkojo plaukai irgi tokie raudoni. Truputį nuo merginos atsitraukiau, kad jai pasisukus gerai matyčiau akis ir nebūčiau iškart užburtas. Nuostabios akys. Gražiausios, kokias tik teko per visą gyvenimą matyti. Jos buvo rudos. Kaip tamsus auksas. Prisiminiau, ką vienas biologiją studijuojantis bičiulis kartą tarė, rankoje laikydamas riebią rupūžę: „Jeigu kada sutiksiu bobą tokiomis akimis, kaipmat pasipiršiu.“ Po šių žodžių jis, tiesa, pridūrė: „Šūdas!“ ir rauplėtą gyvį patupdė atgal į terariumą, nes rupūžė kaip tik pamyžo jam ant rankos. Tačiau manęs tai nė kiek nesujaudintų. Tarytum ant liežuvio būtų nusišlapinęs angelikas. Žiūrėdamas į strazdanotą jos veidą pagalvoju, kad tarp lūpų nerūpestingai suspaudęs cigaretės galiuką atrodau visai nieko bičas. Ir kadangi jai nepadarė jokio įspūdžio, kad aš menininkas, papasakojau kelias istorijas, pasigriebtas iš Amsterdamo bohemos gyvenimo. Ne pačias stipriausias, žinoma. Nes nenorėjau, daužydamas sau į krūtinę kaip susijaudinęs puolantis patinas, jos palaidoti po tikrojo menininkų gyvenimo mėšlu ir vėmalais. Papasakojau, kad vieną kartą akademijoje šviesiaplaukę nuogą pozuotoją įstačiau į molio pilną kubilą ir ištečiau riebia, pilka mase. Ji verkšleno ir kandžiojosi, o paskui ištisą valandą įvairiausiomis gašliomis pozomis stovėjo prie kriauklės trindamasi senais chaltais. Tik nepasakiau, kad ji atkeršijo. Atkeršijo saldžiai. Kai

¹ Pažvelk į jos plaukus, jie tikri (*angl.*).

visi išėjo, staiga prirėmė mane prie sienos ir čia pat ėmė tam-
pyti. Kai ištryško sėkla, ją laisvos rankos mostu stipriai nu-
tėškė ant žemės ir pasakė: „Va taip!“ Tada mojuodama ranki-
ne išėjo iš auditorijos. Prisiminiau ir tą nutikimą, kai
anatomijos auditorijoje suguldėme du skeletus vieną ant
kito, tarsi jie mylėtųsi. Kai įėjo dėstytojas, – jį vadinom
Pypkute, nes nuolat papsėdavo mažytę pypkutę ir skeletus
liesdavo meiliai kaip mergaites, – jis elgėsi taip, tarytum tuos
girgždančius meilužius būtų pats suporavęs. Nė mažiausias
jo veido raumuo nesujudėjo ėmus nagrinėti visus šį saldų
darbą atliekančius raumenis. Visos merginos išraudo, laikui
bėgant visiems įskaudo galvą. Nes analizė truko tris valan-
das. Atskyręs skeletus ir pakėlęs juos nuo grindų, dėstytojas
iš pypkės įtraukė dūmų į plaučius ir tarė: „Jeigu dar norite
sužinoti, kaip viskas keičiasi, jeigu viršuje guli moteris, kitą
savaitę pasirūpinkite tinkama poza.“ Juokdamasi ji plačiai
atvėrė burną, jos pilvas kretėjo. Kai lenkėm sunkvežimį ir
šiam slidžiam kelyje ji abiem rankom tvirtai įsikibo į vairą,
staiga padėjau savo ranką jai ant kelių, netikėtai išnirusių iš
po sijono. Jie nepriminė tų gremėzdiškų sąnarių nė befor-
mių, blyškių duonos kepaliukų. Ranka palietė gražias, im-
ponuojančias plastikines detales, kaip sakydavo meno istori-
jos profesorius, vėl ėmęs tauzyti apie antikinę graikų
skulptūrą. Galų gale ne be reikalo kelerius metus kaliau ana-
tomiją. Ji nenustūmė mano rankos, kai aplenkėme sunkveži-
mį, ir nesuspaudė kojų, kai mano ranka kiek pakilo vidine
jos šlaunų puse. Todėl pasiūliau jai pasukti į kelkraštį ir pa-
simylėti. Pamačiau, kad jos akys apsitraukė migla. Kita mano
ranka prisiartinio prie jos kaklo, švelniai pakuteno vietą, ku-
rioje baigėsi plaukai, ir atsargiai, kaip kuosa, suėmė ausies

lezgelį. Ji persirikiavo į išsukimo juostą ir mašinai dar nevisiškai sustojus puolėme vienas kito glėbin. Ji atsilošė išskėsdama kojas, tad lengvai nustumiau į šalį jos kelnaites ir pirštais pradėjau žaisti atsivėrusiame drėgname plyšelyje. Kitą ranką pakišau po megztiniu ir glosčiau nugarą; jai iš malonumo kiek palinkus į priekį, tarp menčių matėsi šešėlingas slėnis, padengtas tamsiais taškeliais – visai kaip išorinė fotelių pusė Naujojo pylimo kino teatre „Royal“. Kaire ranka iš pradžių beveik atsitiktinai, o paskui sąmoningai ji glostė, – laimė, mano kotas apatiniuose visada nukreiptas kairėn, – mano dar šlapių džinsų klešnės medžiagą. Nagais krapštė medžiagą tarsi norėdama sudraskyti į siūlelius. Kita ranka nagais įsikirto man į nugarą. Jau buvo išpešusi man marškinius iš kelnių ir įkišusi ranką prie kūno. Bet kaip ją prisitraukti nuo to vairo prie savęs? Ir ar ji iš tikrųjų nori, kad jai įkiščiau? Atsargiai pradėjau ją stumti ir, man nespėjus nė žodžio tarti, ji glamonėdamasi lanksčiai pasislinko po manimi. Kelnaites tik patraukiau į šalį, kad sudėtingais veiksmais neišbudinčiau jos iš apsvaigimo. Nes ji atrodė visiškai atsipalaidavusi ir užkairėta. Kai įsiskverbiau į ją, beveik apimta traso kartojo: „Neužtaisyk man vaiko, neužtaisyk man vaiko.“ Šiuos žodžius kartojo kaskart patirdama orgazmą ir iš padažnėjusio mano alsavimo spręsdama, kad ir aš tuoj nuleisiu. Tačiau geismą vis nugalėdavau, blaiviai įsižiūrėdamas į dėžę ant užpakalinės mašinos sėdynės, ant kurios paprastomis raudonomis raidėmis buvo užrašyta: *AB HERMIS – DIDMENINĖ PREKYBA NAMŲ APYVOKOS DAIKTAIS*. Kai vis dėlto ribą pasiekiau, greit atšokau atgalios ir skausmingai nugara trenkiausi į visas tas žibančias lempeles ir mygtukus: cigarečių pridegimo lizdą, radijo aparatą, langų valytuvų

jungiklį. Lengvai, taip, kaip ir buvo atkeliavusi, ji pasislinko atgal. Kažką sutvarkė tarpkojy ir patempė sijoną iki padoraus ilgio – kelių. Tada paklausė, žiūrėdama į mašinos veidrodėlį ir drėgnu pirštu nuo veido valydamasi kelis lūpų dažų dryžius: „Ar nieko nepateko į vidų, mielasis?“ Mielasis, pakartojau mintyse, po paraliais, mielasis. Ji tikrai taip pasakė. Taigi, nelaikė manęs paprasčiausiu erzilu, kuriuo norėjo pasinaudoti. O gal ir taip. Irgi tinka. Bet išties – mielasis. Parodžiau ant mašinos sėdynės tįstančią dėmę. Ji pasižiūrėjo su ta pačia migla akyse. O aš šauniai kaip Makis Meseris atsakiau: „Nė lašelio, mieloji.“ Tada abu nusijuokėm. Nosine valydamas mašinos sėdynę paklausiau, ar ji nors truputį mane myli. Ji atsakė: „Ne per daugiausiai, truputį. Antraip nebūčiau tau sustojusi. Niekada neimu pakeleivių. Tik tave.“ Po šių žodžių man ji pasirodė tokia miela, kad užsitraukdamas džinsų užtrauktuką visai pamiršau, jog mano pimpalas dar ne apatiniuose. Surikau iš skausmo ir sustingau, nebegalėdamas pajudėti. Mano koto oda įstrigo tarp užtrauktuko dantelių. Iš pradžių juokėmės iš atsitikimo, nes maniau, jog išsilaisvinsiu, kaip anksčiau ištraukiau kaklo odą iš megztinio užtrauktuko. Pasakiau, kad dabar man praverstų Tucholskio apsakymo užtrauktuko išradėjo pagalba. Tačiau apie tokį ji nieko nebuvo girdėjusi. Kad ir kaip krapščiau, niekaip negalėjau atsegti to prakeikto užtrauktuko. Prastas vaizdelis: tarytum po tramvajum ant bėgių pateko tikrų tikriausios žmogaus mėsos. Dėl skausmo mano kotas juokingai stirksojo, raudoną galą nukreipęs viršun, o tarp vario spalvos dantukų suspausta oda įgavo violetinį atspalvį. Nuo mažiausio judesio norėjosi rėkti iš skausmo. Neliko nieko kito, kaip tik atsargiai replytėmis perkirpti užtrauktuką.

Bet – šūdas – tame dideliame automobilyje nebuvo jokių, net menkiausių, replių. Pasakiau Olgai, kad mums reikia kur nors nuvažiuoti ir replės pasiskolinti. Pirmiausia ji pagalvojo apie garažą. Bet kai meistrai panorėtų atidaryti variklio kapotą, būtų sudėtinga juos įtikinti, kad bėda su laidais salone. Ji nuvalė aprasojusius langus ir labai atsargiai pradėjo važiuoti, nes automobiliui vos vos sujudėjus aš sudejuodavau kaip sąrėmių kankinama gimdyvė. Ji pasuko į pirmą pasitaikiusį keliuką ir sustojo prie valstiečių trobelės. Mačiau, kaip graži jos šiknutė tolsta durų link. Paskambino. Atidarė stora moteris su prijuoste. Jos pradėjo kalbėtis. Kalbėjosi gerokai per ilgai. Kokias miglas ji pūtė? Kur, po paraliais, tos prakeiktos replės? Pykinamas iš skausmo žiūrėjau pro langą. Moteris nušlepsėjo vidun. Tada tarpduryje pasirodė susitraukęs seniokas mėlynu švarku. Vaizdelis priminė – po perkūnais – orų namelį, kuriame dvi lėlės pasikeisdamos rodo, koks oras laukia: giedras ar lietingas. Vėl per ilgai kalbėjosi. Nieko keista, kad Marksas nepasitikėjo provincijos proletarais. Jie geri, bet lėtai galvoja. Pasirodęs durų angoje su replytėmis, jis dar panoro eiti kartu. Vargais negalais ji įtikino per slenkstį žengiantį senioką grįžti. O tada turėjau dantukas po dantuko perkirpti užtrauktuką, kol iš valstiečių trobelės pro fuksijas ar velniai žino kokias daržoves mus stebėjo. Pagaliau galėjau iš odos išrankioti vario spalvos dantukus, įsikirtusius į mano sužeistą kotą kaip aštrūs kabliukai. Tikro žvejo verta užduotis – net ašaros susirinko akyse. Olga sėdėjo ir baimingai stebėjo, o dažniausiai visai vengė žiūrėti. Pasakui atsargiai padėjo ranką man ant šlaunies, ir aš pasakiau kažką panašaus į „Dievo bausmė nedelsia“. Vargais negalais pasiekiau savo tikslą ir pimpalą kaip mūšio lauke sužeistą

galų karį paslėpiau apatiniuose, Olga nunešė reples atgal. Durys atsidarė prieš jai paskambinant. Į mus niekas nebespoksojo. Sekė, žinoma, saugodami reples. Bijojau, kad išvažiuosim su jomis. Prieš Olgai sugrįžtant, atsargiai saugodamas sužeistą kūno dalį išlipau ir iš bagažinės išėmiau kailinukus. Pats jausdamasis pusiau nudirtu kailiu, pagalvojau, kad ji tikrai nusipelno kailinukų. Pasakiau, kad jie žydrujų lapių. Itin brangus kailis. Kai ji paklausė, iš kur juos gavau, atsakiau, kad iškeičiau į retą fosiliją, kurią radau grotose skaptuodamas Kristaus galvą. Ji daugiau nebeklausinėjo, apsuko mašiną ir grįžo į kelią. Truputį patylėjome, nes ką čia bepridursi. Buvo keblu, kad ji taip nuoširdžiai gailėjo mano koto. Kaip sekasi tavo pimpalui? Buvome pažįstami vos dvi valandas. Tačiau staiga pradėjom juoktis. Kartu. Juokėmės vis garsiau ir garsiau. O aš taip smarkiai sudaviau sau per šlaunis, kad iš skausmo palinkau į priekį. Manau, nelaimė ir atsitiko dėl šio juoko. Ji staiga išvažiavo į kairiąją kelio juostą, pamačiau priešpriešiais į mus artėjančią mašiną. Olga turėjo taip smarkiai pasukti vairą vengdama susidūrimo, kad mašina pradėjo slysti. Sušuko, tarsi būtų pradėjusi sklęsti ore. Mašina apsisuko apie savo ašį. Šalia kelio stovintys medžiai ėmė linguoti, tarytum būtų nepritvirtinti prie žemės. Tada automobilis kirto kelią ir įsirėžė į medį. Šoviau į priekį. Atrodė, kad kažkas su milžiniška jėga mane bloškė į ledo tunelį. Pasigirdo galingi mušamųjų smūgiai. Burna prisipildė aštrių, kietų dalelių. Išspjoviau jas. Mano dantys, dingtelėjo mintis. Veidas apsipylė drungnu skysčiu. Kai perbraukiau per jį ranka, ji pasidarė raudona ir lipni. Nedrįsau paliesti galvos, nes buvau tikras, kad apčiuopsiu smegenis. Tada pasižiūrėjau į šalį, į Olgą. Velniškai išsigandau. Ji atro-

dė taip, tartum būtų negyva. Gulėjo pasvirusi į priekį, pakibus ant vairo, iš burnos iškritusiu liežuvium. Akys buvo tiesiog atmerktos. Man atrodė, kad prieš atidarydamas mašinos dureles valandą gulėjau spoksodamas į ją. Tada ištraukiau ją lauk. Kailinukai ant Olgos kūno buvo įplyšę. Jie buvo tokie siauri, kad nuogąstavau, jog ji negali nė įkvėpti. Nutraukiau juos ir numėčiau. Tada pakėliau ją ant rankų ir nusinešiau ant kelio. Man iš galvos kraujas lašėjo ant jos veido ir per kaklą tekėjo už drabužių. Toks ir stovėjau ten su ja. Raudojau, nes maniau, kad ji negyva. Pravažiavo trys mašinos. Negalėjau duoti jokio ženklų. Pakėliau ją viršun ir ėmiau šaukti. Antrojo automobilio vairuotojas pažvelgė man tiesiai į kruviną snukį. Bet tiesiu taikymu pravažiavo pro šalį. Jau šitų nesąmonių mano mašinoj nebus. Ir tada priartėjo sena angliška mašinytė. Karo laikų „Morris“. Sustoję. Iš mašinos išlipo liesas anglas ir atkišęs rankas į priekį atbėgo prie mūsų, tada labai ramiai paklausė: *Can I help you, sir?*¹ Kai perdaviau jam Olgą, jis susmuko per kelius ir abu pargriuvo prieš mane ant žemės. Kruvina jos galva atsirėmė į šviesų jo liempaltį. Man niekada taip ir nepaaiškėjo, kaip jis sugebėjo mus sutalpinti į savo mašinėlę ir nugabenti į ligoninę. Manau, Olga pati atsistojo, bet vėliau ji ir pati nebeatsiminė. Neatsiminė ir to, kad sušuko: „Mašina, o, mano gražioji, mano naujoji mašina!“ Bet žinau, kad apkabinau jos virpantį kūną ranka ir sėdėdamas ant žalia oda aptrauktos užpakalinės sėdynės automobilyje liežuvium paliečiau vidinę dantų pusę. Ir tada pasižiūrėjau pro langą į jos mašiną. Į tą laužą, kuriuo ji pavirto. Priekinis stiklas buvo baltas kaip sniegas, o ten, kur

¹ Ar galiu padėti? (Angl.)

trenkiausi galva, pūpsojo iškilumas su maža skylute centre. Supratau, kad stiklas iš ten pateko man į burną. Aplink šį griozdą ir ant jo blizgėjo nuo medžio smūgio nukrėstas šerkšnas. O tarp blizgančių nuolaužų kaip pervąžiuotas žvėrelis tįsojo kailinukai.